

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Oktober 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Sveta Mala Terezija Deteta Jezusa, zavetnica misijonov.* Sv. Mala Terezija je umrla 30. septembra. Njen god praznuje sveta Cerkev dne 3. oktobra. Malo let je živela, pa je dosegla visoko mero popolnosti. Ljubezen in gorečnost sv. Male Terezije za rešitev duš je bila velika. Zato je postala zavetnica vseh misijonov. Afriški misijonarji in krščeni zamorci goreče častijo sv. Malo Terezijo. Koliko rožic milosti jim je ta ljuba svetnica že natrosila iz nebes doli. Pa tudi vsem misijonskim prijateljem jih trosi in jih še vedno bo. Skušajmo misijonom tem bolj pomagati, čim bolj jih zajema svetovna kriza.

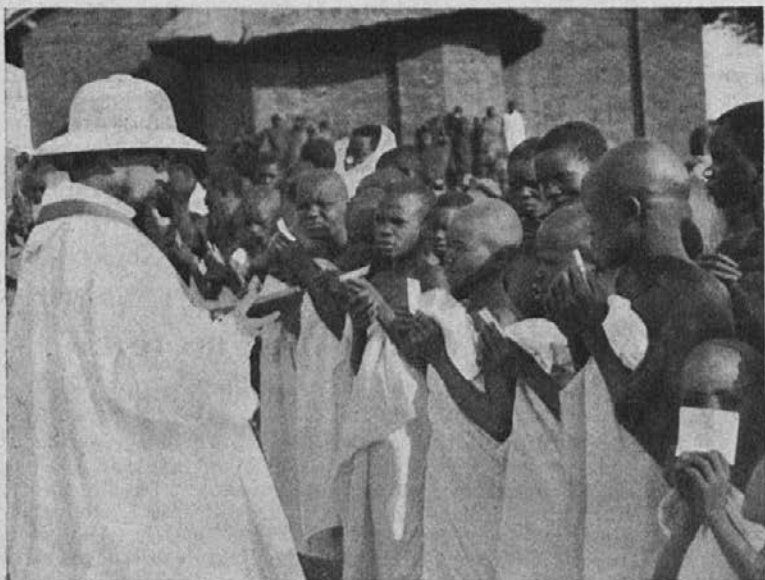
2. *Misijonska sestra streže ubogim gobavim.* Ta bolezen je nadvse huda. Človek tako rekoč pri živem telesu segnije. Pa tudi za te siromake je krščanska usmiljenost poskrbela. Misijonarji in misijonske sestre se ne ustrašijo te bolezni. V požrtvovalni samozataji jim strežejo in negujejo. V Afriki naletiš na cela sela takih sirot. Čim nesrečnejši so, tem bolj zaslužijo našega sočutja in pomoči. Kako hvaležno se sprejme vsak dar za uboge gobave.

Spomnimo se dragih rajnkih.

Vernih duš dan se bliža. Pomagajmo našim dragim rajnkim z daritvijo svete maše. To je najdragocenejša pomoč, najslajše darilo, katero jim moremo nakloniti. Vpišimo jih v

»Mašno zvezo za Afriko«.

Tako bodo deležni vsako leto 300 svetih maš, katere se berejo za vse žive in mrtve člane te mašne zveze. Prispevek za vsakega člana se plača enkrat za vselej, in sicer 5 dinarjev. V mašno zvezo za Afriko se vpisujejo tudi živi in otroci. Kdor želi, dobi lepo sprejemno podobico. Članarina in prijava naj se pošlje na Družbo sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1. Vsi prispevki pridejo v korist ubogim afriškim misijonom.

Misijonar z novokrščenci. Zamorčki so vsi v belih krstnih oblekah. V roki držijo listke, kjer so napisani njih krstni patroni.

Podoba Kristusa Kralja ob jezeru Viktorija-Njansa.

Piše misijonar od Belih Očetov.

Že mesec dni prihajajo ljudje v obilnem številu tu sem, da občudujejo krasno soho Kristusa Kralja, ki jo je izvršil p. Marija Bernhard in ki stoji v bližini naše cerkve. »Krasno! Kaj takega se ne vidi v naših divjih pokrajinah!« To je splošna sodba vseh.

Nekaterim je posebno všeč okolica in lepo jezero Viktorija, morski zaliv in pristanišče Bukoba, vasi ob zelenem griču, ki obdajajo kakor venec mesto. Je res prav poseben okvir to. Drugi pa občudujejo le bolj podobo, ki je velika umetnina in delo meniha trapista. Na podobi je vtis velike, samostojne moči, a vendar je ta moč polna miline, kot je pač bila na Kristusu.

Pravi kristjani pa za vsem tem vidijo več. Njim pomeni ta podoba tistega Kristusa, ki mu je njegov Oče izročil vse narode sveta v dediščino, zato pa kraljuje tudi nad narodi osrednje Afrike, kjer se mu je morala umak-

niti nepostavna oblast hudobnega duha. Kristus Kralj je bil pred 50. leti tu še neznan, danes pa ga molijo in časte tisoči domačinov. Ta kip, ki gleda preko jezera, mesta in cele pokrajine, je zunanji znak kraljevanja Kristusovega v srcih kristjanov osrednje Afrike.

Za naše kristjane je bil dan, ko je škof Huwiler, naš apostolski vikar, slovesno blagoslovil kip, dan veselja in hvaležnosti in zvestobe nebeškemu Kralju. Kristus je in ostane Kralj časov...

Kaj smo dosegli v desetih letih.

Apostolska prefektura Albert ob jezeru.

Ta prefektura je bila ustanovljena l. 1922. Po desetletnem delovanju se kažejo sledeči uspehi: Število prebivalstva 400.000, od teh 22.428 katoličanov, 48.309 katehumenov; 24 Belih očetov, 6 lajških bratov, 8 Marijinih bratov; 22 sester, 477 katehistov. V 249 šolah vsolanih 8586 dečkov in 1991 deklic. Apostolski prefekt msgr. Mathysen od Belih očetov takole piše Klaverjevi družbi:

V začetku septembra bo prestopilo šest malih seminaristov v veliki seminar v Kabgaye. To so prav pridni mladenci, vseč nam in Bogu. Kar zdi se mi, kot da se lesena podoba naše Ljube Gospe afriške z oltarja doli smehlja, ko zre na te bodoče mašnike.

19. junija 1931 smo začeli pripravljati domačine brate lajke. Oglasilo se je na prvi poziv pet kandidatov. Marijini bratje jih imajo v oskrbi.

Prva skupina domačink-postulantk, po številu devet, je prešla že v II. letnik. Sprejeli jih bomo nanovo še 15, tako da bo vseh skupaj 24. Dve leti se postulantinje izobražujejo posebej, potem jih pošljemo v razne postaje, da se še pred vstopom v novicijat vadijo v dolžnostih, ki jih bodo morale pozneje izpolnjevati.

V navadno šolo sv. Petra Klaverja za učitelje in katehiste hodi sedaj 61 učencev, ki so porazdeljeni v tri tečaje. Vodja in profesor zelo hvalita njihovo pobožnost, dobrega duha in marljivost. Poglavitna dolžnost naših katehistov in učiteljev ni v tem, da bi mnogo znali, ampak da bi to, kar znajo, tudi druge dobro naučili, zato zlasti v III. letniku pazimo na dobro metodo. Često hodijo učenci še k posebnim uram, ki jih ima profesor, pa tudi sami se vadijo v podajanju gradiva raznih strok. V prvi vrsti pazimo na to, da se verouk dobro podučuje.

Poprej so vse naše katehumene poučevali katehisti tri leta v njih domačih vaseh, pet mesecev pred krstom pa so bili v misijonu in po krstu še dva in pol meseca. Vsak dan jim je pater po dvakrat govoril. Izkušnja pa nam je svetovala, da smo ta način opustili, ker se more to vršiti le v prvih letih kakega misijona; pozneje se je treba ozirati tudi na dušne potrebe drugih kristjanov, ki jih je vedno več. Zato smo na raznih mestih ustanovili katehumenate, zlasti na takih, ki so od misijona daleč proč. Tu poučujeta po dva izobražena katehista po eno gručo katehumenov. Od časa do časa obišče pater te katehumenate in ostane tam nekaj dni. Šele zadnje tri tedne pred krstom pridejo katehumeni v misijon stanovat, da tu dovršijo svojo izobrazbo. Po 14 dneh pa se vrnejo kot novoizpreobrnjenci nazaj k svojim katehistom. Vsled te izpremembe smo svoje kraje razdelili v več občin, na čelu vsake je po en glavni katehist.

To leto smo v dveh misijonih dovršili glavno šolo iz opeke in s pločevino pokrito, natančno po vladnih predpisih. Imamo šest šol in še poleg tega tri šole za sestre. V več misijonih zidamo sedaj podobne šole. Domačini so zelo navdušeni za nove šole. Iz teh šol dobivamo seminariste, katehiste in aspirantije.

Največji dogodek preteklega leta je bil za naš misijon očetovski obisk nj. ekselence apostolskega delegata. Skoro vsi naši misijoni so bili tako srečni in počaščeni, da so videli svetega očeta v njegovem zastopniku. Svečani sprejem je bil dokaz, kako afriško ljudstvo časti naslednika sv. Petra v Rimu.

Dosedaj smo še precej dobro izhajali, ker smo prodajali tukajšnje pridelke kot koruzo in fižol upravi zlatih rudnikov. Sedaj pa so cene tako padle, da nam naši pridelki ne nosijo nič več dobička. Pa tudi naša živina je padla v ceni. Razen tega čutimo tudi škodo, ki so jo napravile kobilice.

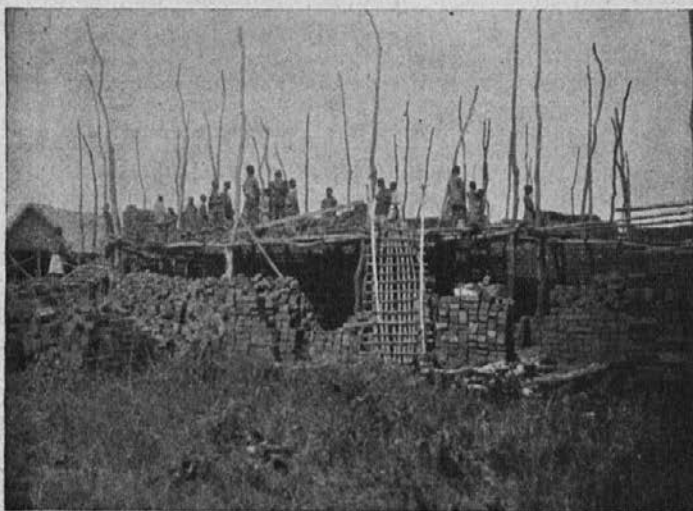
Zato nam je pomoč potrebna bolj ko dozdej; ne le zato, ker se množi število naših misijonov, ki prav dobro uspevajo; ampak izkušnja nas je izučila, da je treba takoj izprva zidati trdna in zadosti prostorna poslopja. In takih poslopij bomo v kratkem morali večje število postaviti. Čeprav smo v denarnih zadregah, smo morali že zdaj začeti z zidanjem dveh novih hiš.

Zato pa se obračam do svojih dobrotnikov, zlasti do Družbe sv. Petra Klaverja, ki nam je v teh 10 letih, kar naša prefektura deluje, tako izdatno pomagala.

Misijonska postaja pogorela.

Z malo zamudo je vendarle došlo Klaverjevi družbi sledeče poročilo iz Vzhodne Afrike. Vseeno ga hočemo priobčiti svojim misijonskim prijateljem. Br. Alojzij Gilg, O. S. B., piše iz Liparambe:

Solnce je žgalo in pripekalo, da se je vse topilo v opoldanski vročini in je meter visoka trava kar venela pod solnčnimi žarki. Bilo je 1. oktobra, torej v najhujši vročini v tem kraju. Vlada dovoljuje, da se ob tem času sme žgati trava v tej puštinji, da se s tem zamori mrčes: muhe, kače, polži, in se njih število z ognjem vsaj zmanjša.

Kako v Afriki zidajo.

V Ugonitalu so se valili oblaki dima proti nebu, med mladim drevjem pa so sikali ostri plameni. Od vzhoda je pihal močan veter in gnal ogenj in dim po pobočju hriba navzgor proti misijonskim poslopjem. Okrog misijona je bilo vse prazniško tiho. Predstojnik misijona je imel mrzlico in je ležal v postelji, kaplan pa je bil nekje zunaj pri svojih ljudeh. Le en brat in nekaj zamorcev je bilo doma. Naenkrat nastane vihar, da je začelo listje in slama in travnate bilke kar plesati po zraku 10 do 20 m visoko.

Od daleč kliče nekdo: »Moto, moto, karibu missione! Ogenj, ogenj, čisto blizu misijona!« Goreč snop slame je

padel na streho najbližjega poslopja, streha se je vnela, ker je bila iz slame. Nova opeka za kritje je bila že pripravljena, v par tednih bi bila streha varna pred ognjem. Zdaj je veljalo, da se reši, kar se je še rešiti dalo. Bolni pater je s težavo lezel v cerkev, da reši sv. Rešnje Telo, ker cerkva se je že užigala. Potem smo vlačili iz sob pohištvo, dokler smo to mogli vsled dima. Marsikaj je še zunaj zgorelo. Tramovje se je že podiralo. Gasilne priprave tu v samoti ni, voda je 8 minut proč, ker vsled muh ne kaže zidati hiš v bližini vode. Misijonarji in kristjani so bili ob vse.

Črni kristjani donšajo tramovje za misijonsko cerkvico.

Ljudje so se hoteli za trenutek oddahniti. Naenkrat zašumi — dva sodčka petroleja sta se vnela in spršela v zrak. Za tem še nekaj lovskih patron, ki so jih hranili v obrambo proti levom, leopardom in drugim zverinam. Pa še ni konec. Kočica za bolnike se je vžgala in zgorela, prav tako mizarska delavnica in les in deske, ki jih je bilo treba od daleč znositi večinoma na glavah. Vse orodje je uničeno: žage, pile, žebli, svedri, in še vse pripravljeno železje za sestrsko hišo, ki smo jo nameravali zidati. Vročina je bila tako velika, da so se steklene plošče topile in krivile.

Golo zidovje zija proti nebu, ogenj pa si išče novih predmetov. Kravji hlev je še nedotaknjen. K sreči je bila živina na paši, toda krma je zgorela hipoma. Tudi koruza, sočivje, riž in fižol: vse to, kar smo hranili za delavce, je pogorelo. Najbolj nam je bilo žal za našo novo monštranco, ki je še nikdar nismo bili rabili. Zgorela je. Tako tudi železna blagajna z vsebino, ki pa seveda ni bila bogvekaj.

Odposlali smo nosače in sele do najbližjih misijonskih postaj, da so povedali žalostno novico. Poleg najpotrebnejšega živeža so nam prinesli tudi obleke, ker nam je skoro vsa zgorela. Ljudi in služabnikov nam niso poslali; saj bi jih ne mogli kam dejati. Prvo noč smo prespali v nekem oddaljenem skladišču kar na tleh na slami; zamorci pa so stražili pogorišče.

Jaz sem tedaj prišel ravno iz Evrope in so me poslali nesrečnemu misijonu v pomoč. Tudi od nekod drugod je prišel neki brat v pomoč. Zdaj sva na tem, da s skupnimi močmi začneva kar iz početka. Z mešanimi čustvi sem ogledoval kraj svojega novega delovanja; saj sem prišel iz Evrope, kjer mi ničesar ni manjkalo. Toda kmalu sem se privadil. Stesal sem si iz desk, ki so bile najmanj ožgane, preprosto opravo in jo postavil v svojo malo celico. V kotu imam prično za ležišče, mesto vrat visi zastor, mesto okna navadna lina, ki jo zakrivam z ruto, da mraz in pocestni prah ne prihajata preveč v notranjost. Zdaj pazdaj me obišče par podgan, ki jih strašim z električno svetilko. Bolhe me grizejo, mravlje mi pridejo na posteljo, moskiti mi brenče okrog zakrite glave. Vendar vsako jutro z bratom vesela vstaneva in greva v zasilno cerkvico, da si nabereva poguma in vztrajnosti za tekoči dan. Saj, hvala Bogu, da ni slabše! Imava vsaj streho nad seboj in nekaj za pod zobe, čeprav doslej niti kapljice mleka nisva imela na mizi, ker je bila živina zbolela.

Zadnje dni je bila moja največja tolažba, ko sem krstil nad sto katehumenov. Slovesnost se je vršila kar na prostem, da otroci vsaj niso videli črno ožganih cerkvenih sten okrog sebe tedaj, ko so postajali otroci božji.

Naša stiska je res velika, zato se obračamo v Evropo za pomoč. Vsak dar nam je dobrodošel. Svoje delo sva začela z dolgovi seveda, toda z zaupanjem na božjo pomoč. Da, Gospod, v Tebe zaupam in vekomaj ne bom osramočen!

Napredek, čeprav v revščini.

Apostolska prefektura Cubango v Angoli.

Pismo p. Breitensteina iz kongregacije očetov sv. Duha.

V našem sicer majhnem »velikem seminarju« bo zavladovalo ob začetku novega šolskega leta živahnejše življenje. Trije učenci »malega« seminarja v Galangue so se semkaj priselili, da bodo tu začeli svoje filozofske študije. Skupno z našimi tremi bogoslovci jih bo torej šest. Najstarejši je prejel prejšnji mesec razne redove od preč. gospoda škofa iz Loande msgr. dr. Pinho. Ti naši bogoslovci kažejo mnogo dobre volje in talentov, se radi učijo in se trudijo, da bodo kdaj vneti, praktični in pobožni duhovniki. Našemu misijonu so zato v veliko korist, ker je služba božja z njimi toliko lepša in slovesnejša zaradi lepega petja, obredov in zunanjega bleska. Vse to pa vernike zelo vleče v cerkev in jih v pobožnosti utrjuje. Dal Bog, da bi vztrajali v svojem poklicu in bili vredni božjih dobrot in milosti.

Versko življenje naših kristjanov in izpreobrnjenja med pagani lepo napredujejo, tako da nam je to v veliko veselje in notranjo tolažbo. Imamo sedaj približno 3000 kristjanov, izmed teh je polovico otrok izpod 7 let. Potem je prav toliko katehumenov, ki se poučujejo v 120 zunanjih šolah. Ob prvih petkih je do 300 sv. obhajil, deloma v misijonu, deloma pa v eni ali dveh osrednjih šolah, to zlasti za kristjane, ki so 100 do 200 km oddaljeni. Od Velikega četrtka do Velikonočnega ponedeljka je bilo 1500 sv. obhajil. Naše ljudi redno obiskujemo zunaj v njih vaseh, kjer stanujejo.

Naši ljudje so bili to leto v veliki revščini zavoljo velike suše in zavoljo kobilic, ker je bila zaradi tega žetev kaj slaba. Zato pa širjenje vere ni šlo tako gladko kot bi bilo želeti. Učencev je bilo vedno manj, ker so bili otroci lačni in zato se niso mogli tako dobro učiti, moliti in peti s praznim želodcem. Zaradi pomanjkljive obleke tudi niso mogli ob nedeljah in praznikih tako redno v cerkev in sploh v misijon. Bili so res v velikih stiskah. Ponajveč so se živili od fižolovega listja, ki so ga skuhali v vodi, ali pa celo od plevela. Od januarja dalje je pa bolje, ker je pričelo deževati in je sedaj dosti koruze. Vendar pomanjkanje obleke še vedno bôde v oči. Mnogi, in med temi tudi moji učitelji, ne vedo, kje bi vzeli potrebni denar za davke.

V teh, ne posebno veselih časih, smo storili v misijonu kar smo mogli, da bi ljudem v stiski pomagali. Jemali smo v delo kar mogoče veliko število delavcev in tudi našo notranjo šolo smo napolnili do zadnjega kotička. — Ljubi Bog nam bo pomagal v prihodnje; saj njegova pota niso človeška pota. Veseli pa smo, ko vidimo, kako misijon pridobiva na ugledu in se zato božje kraljestvo toliko lepše in hitreje širi. Vse naše prijatelje in dobrotnike prosim, da molijo za naš misijon.

Moja pota h kristjanom, ki prebivajo po poganskih vaseh.

Iz popotne knjige p. Schmieda, misijonarja sv. Jožefa v Nynikom, apostolska prefektura Buea.

Babadj. Po sv. maši sem imel še kratek govor. Moji nosači so med tem že odšli. Ko sem jo čez pol ure ubral za njimi, sem jih našel ko so v visoki travi klečali v krogu in glasno molili. Vprašal sem jih, če se jim je kaj pripetilo. Eden je vstal in rekel: »Matija umira.« Bil je to neki nosač, ki je bil še zjutraj zdrav in trden dvignil na ramo težak zaboj, da ga nese. Nosači so vedno hodili posamič drug za drugim. Tako so prebredli reko. Gorska voda je bila to jutro precej hladna. Na drugi strani reke pa so mojemu nosaču Matiji odpovedale moči, da se je po nekaj korakih zgrudil na tla. Težko je govoril in po vsem telesu se je tresel. Zdaj sem ukazal, naj mu slečejo mokro obleko ter ga drgnejo po vsem telesu. Posekali smo potem precej močno drevo, ki naj bi služilo za nosilnico; bolnika smo zavili v rjuho, obesili na nosilnico in dva močna nosača sta nesla vsak na enem koncu. V bližnji vasi smo dobili pomoč in po precejšnji zamudi dospeli v drugo vas. Bolnika smo pustili v vasi pri kristjanih. Še poprej sem ga spovedal in dal v sv. olje. Potem sem moral še nekaj ur naprej, v neki hrib, od tu zopet v dolino in sem dospel s svojim spremstvom v Babadj.

Babadj je naša najbolj oddaljena postaja v to stran. To je že blizu meje Nigerije. Kristjani so mi prišli naproti in me spremili skozi vas do misijonske hiše.

Mbelefang. Tukajšnji katehumenat je še tako rekoč v povojih; komaj peščica katehumenov je tu. Popoldne sem v cerkvi imel kratko pridigo. Prišli so vsi katehumeni;

celo tisti, ki so bili krščanski nauk zaenkrat že opustili. In kako revna cerkva je to! Gotovo najrevnejša med vsemi v misijonu. Osem korakov dolga, štiri široka, stene tanke in prozorne kot plot. Streha je iz trave. Katehumenom sem govoril s pomočjo tolmača, ker ima skoraj vsaka vas svoje posebno narečje. Med govorom sem zapazil skozi odprtino v steni, da se zunaj nabira vedno več ljudi. Može so prišli čisto blizu, žene so poslušale od daleč. Polagoma so se približale tudi žene; a se je ustavil neki močan pagan in jih s pestmi potisnil nazaj. Razumel sem pomen tega in se spomnil, da k pouku katehumenov hodi le ena deklica, vsi drugi so moški. Tako tudi v cerkev zapirajo moški dohod ženskam.

Medelli je naša najnižja misijonska postaja, ki leži prav v bližini Mbelefanga. Ko sem dospel tja, je bil med sprejemniki tudi podnačelnik kraja s svojim spremstvom. Kmalu smo se prav prijazno razgovarjali. Zapazil sem nekaj prav umazanih otrok. Poklical sem k sebi majhnega dečka. Na obeh straneh je šumela voda. Vprašal sem, če je veliko vode v vasi, kar so mi pritrdili. Vprašal sem, če je voda draga, pa so se mi smejali in se čudili, da beli človek vprašuje take »neumnosti«. Jaz pa sem jim razložil, da mislim tako, da bi se umazani otroci ne smeli izogibati vode, ki je vendar zastoj. Zdaj so razumeli. Popoldne je prišel isti deček zopet, zdaj pa lepo umit in v spremstvu očeta. Oče je prosil za kako zdravilo za dečka, ker ima kožne izpuščaje in to šele v začetkih. Ker takih zdravil nisem imel pri rokah, sem mu mogel ponovno priporočiti le Kneippovo metodo.

Rad bi si bil ogledal vas, pa je menil katehist, da so pota preveč umazana in s travo porasla. Poglavar se je čutil prizadetega, pa se je izgovarjal na poglavarico, ki da je zapovednica vsem ženskam v vasi, in da spada čiščenje v njeno področje. Nikjer v Afriki dotlej še nisem ne videl ne slišal, da bi bila ženska načelovala kaki zvezi ali skupnosti. Tu pa poglavarjeva žena tudi čara in vedežuje med ženskami. Ako pride nesreča v kako hišo, ali če koruza ni dobro obrodila, ona najde kriveca, če ne drugače, postavi osumljenca tudi na preizkušnjo s — strupom. Tudi paganska svečenica je ona in žrtvuje paganskim bogovom. — V tem primeru so torej hitele ženske takoj na delo, kar mi je bilo všeč, češ, to bo vaja za bodoče. Sicer pa, kot sem se pozneje prepričal, ko sem vas zapuščal, se je na potih komaj kaj poznalo, da je kdo popravljal. Pota so torej ostala »naravna«, kot so bila, odkar ljudje pomnijo. Kate-

hist te čisto paganske vasi je bil moj vodja in tolmač. Spremljala naju je pa iz radovednosti vsa vas.

Prišli smo do hiše podnačelnika. Sedel je na klopici pred hišo v družbi dveh prijateljev. Začeli smo se razgovarjati. Pripovedovali so mi, da moški skoraj nič ne delajo, ampak da vse težje delo sloni prav za prav na ženskih ramah. Moški kose travo, plezajo na palmova drevesa po sadeže in pletejo velike košare za ženske in majhne torbe za moške. Govorili smo tudi o kupčiji, pri čemer so možje tožili, da morejo kupiti žene le za »drag« denar. Pripovedoval sem jim, kako si pri nas v krščanskih krajih mož izbere ženo in so mi vsi pritrtili, da je tako lepše in obljubili, da v prihodnje svojih hčera ne bodo več prodajali zoper njih voljo, posebno še ne preveč mladih. Seveda so bile to le lepe obljube, ker le krščanstvo more polagoma preobraziti trda moška srca paganov.

Zdaj pa, dragi prijatelji, vneto molite, da bodo za te ljudi čim prej nastopili boljši časi!

In zopet Mala sv. Terezija.

Piše p. Laagel, iz kongregacije sv. Duha, misijonar v Angoli.

Sv. Mala Terezika.

Katarina je bila prav vneto kri-stjana, a že mesec dni bolna. Čutila je, da se bliža konec, a ne bi bila rada umrla brez sv. zakramentov. Dve sestri sta ji pomagali, da je s težavo prišla do misijona Kakonda. Ko so bile oddaljene še en kilometer od misijona, je začela Katarina umirati. Sestri sta jo vzeli v naročje in sta jo prinesli do naše misijonske bolnišnice. Poklicali so me, da jim podelim sv. zakramente za umirajoče. Bolnica je sedela na odeji in obe sestri sta jo podpirali; v eni roki je držala križ, v drugi pa majhno soho Matere božje. Zavest je bila že izgubila, zato sem ji mogel dati le sv. odvezo in sv. maziljenje. Potem sem ji dal poljubiti majhno svetinjico patrone našega misijona sv. Male Terezije. Že poprej, ko je bila pri spovedi, jo je klicala na pomoč v skupni molitvi s sestrama. Prosila jo je za pomoč, da bi ali ozdravela, ali vsaj prejela sv. zakramente za umirajoče. Svetnica ji je izprosila prvo

in drugo. V noči, ko bi bil človek po človeško mislil, da bo umrla, je popolnoma ozdravela. Tako je mogla drugo jutro sama iti v cerkev k sv. obhajilu in sv. obhajilo darovati sv. Mali Tereziji v čast in zahvalo.

Kako je Mafi božja pomagala.

»Med vojno,« tako pripoveduje sestra Felicijana, misijonska sestra v Kibošo (Vzhodna Afrika), »je zaprosila neka deklica iz paganskega rodu Mapuku za sprejem med misijonske gojenke. Okrog ledij je bila pokrita z ustrojenim usnjem, ki je bilo okrašeno z dragulji. Pas je bil sestavljen iz mnogih svetlih medenih obročev in ravno tako so bile okrašene njene nadlehti in stopala. V ušesih so viseli nizi biserov, in ravno tako ji je bil okrašen tudi vrat. Deklica je bila nekaj mesecev na neki naši katehistovski šoli in je sedaj hotela kot kristjana ‚Boga ljubiti in njemu samemu služiti‘. Ker sem vedela, da Mapuka-pleme živi večjidel ob mleku, sem opozorila deklico, da si bo glede hrane morala v misijonu marsikaj pritrpati. Toda ni se dala oplášiti, in jaz sem že upala, kako bo ta deklica z zgledom potegnila za seboj druge iz njenega rodu.

Čez par dni pride deklinčin oče in zahteva svojo hčerko nazaj. Bil pa je ravno pouk, in deklica, ki je zapazila svojega očeta skozi okno, se je hitro skrila pod klop. Oče je ni spoznal skozi okno, ker je nosila že obleko misijonskih gojencev. — Ker sem po izkušnji vedela, da si pagani ne upajo stopiti v sobo, sem rekla očetu: ‚Pridi, in sam išči svojo hčer!‘ Ta pa, ker svoje hčere ni videl, je jezen odšel.

Drugi dan pride oborožen zamorski vojak in prinese pismo od policije. Naročeno mu je bilo, da deklico poišče in privede. Mi smo bili ravno na polju, in medtem ko sem jaz brala pismo, je hotel vojak deklico prijeti in odvesti. Ta pa se je v strahu oklenila mene in tako sva se z vojakom začela ruvati za deklico. Naposled je vojak zapretil s kaznijo in odšel. Oddahnili smo se.

Pa že drugi dan je došlo pismo s pozivom, da moram priti ob desetih na policijo. Pot do tja je dolga dve uri, in jaz sem porabila ta čas, da sem z deklico glasno molila k Materi božji, ker angleške sodnije sem se zelo bala. — Sedem rožnih vencev sva zmolili, in moja edina misel je bila: Marija nama mora pomagati.

V sodni dvorani je bil policaj, ki mu je bil deklinčin oče podaril kravo, zato da bi vse moči napel, da deklico

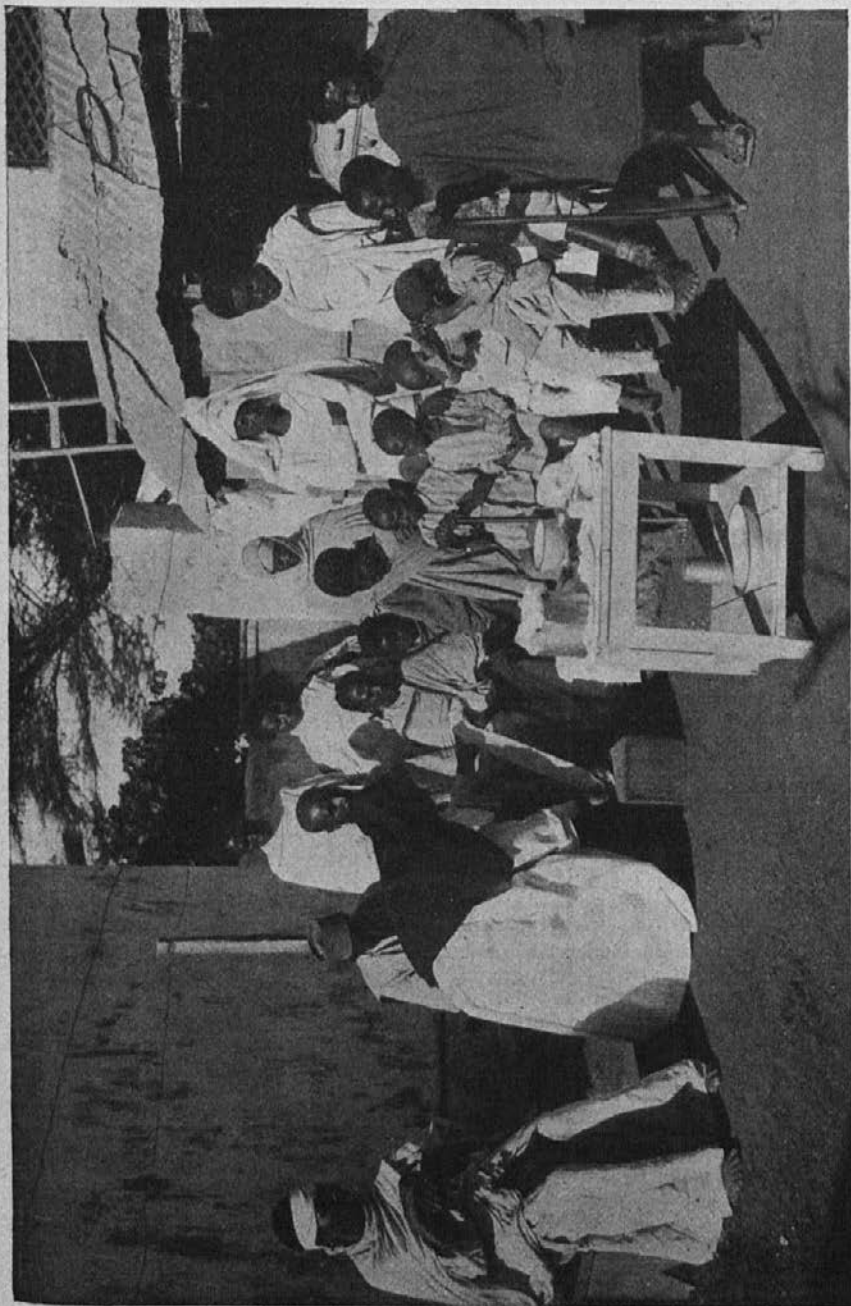
dobi nazaj. Potem je bil tu tudi vojak s pričami, in jaz. Vse, kar smo povedali, je sodnik zabeležil v debelo knjigo. Obravnava je trajala dve uri, in s strahom sem sprejela razsodbo: ‚Deklica mora k očetu nazaj. Kako ste se predrznili zoperstaviti se vojaku, ki smo ga poslali?‘ — ‚Zato, ker ste zahtevali nekaj krivičnega,‘ sem odgovorila mirno, a odločno. ‚Ali naj pustim, da vojak pozno zvečer odpelje, deklico, ki se je bila zatekla v varstvo našega misijona?‘ Angleški sodnik me je začuden pogledal, rekel pa ni nič. Prosila sem: ‚Pustite mi deklico še tri dni, zato da ne bodo zamorci rekli, da Angleži misijonske deklice po vojaki odvajajo iz misijonske postaje.‘ — ‚Razumem,‘ je rekel stotnik. ‚Vzemite torej deklico za tri dni nazaj, a potem se mora vrniti k svojemu očetu.‘

Redar, oče in vojak so hoteli nekaj ugovarjati, toda stotnik je pomignil, in vsi so molče odšli.

Ko sva midve prišli zopet v misijonsko postajo, so se vsi zelo čudili. ‚Mati božja je bila moja zagovornica,‘ sem rekla vesela, ‚ona bo dala, da se bo vse dobro izšlo.‘ — Tako je tudi bilo. Četrty dan je prišel oče zopet v postajo po hčer. Ta pa se je skrila v neko grmovje. Rekli smo očetu, naj išče svojo hčer po misijonski postaji. Ker je ni našel, je izpraševal otroke, kje da je. Ti so mu povedali, da je bila zjutraj zbežala na vzhodno stran. Oče je mislil, da je šla k sorodnikom v gorovje in jo je šel tja iskat.

Medtem je prešel teden za tednom, in deklica se je naučila v dveh mesecih več ko drugi otroci v dveh letih. Želela si je sv. krsta, toda morali smo biti previdni in zato smo sklenili, da jo šele po dveh letih pustimo k sv. zakramentom.

Učenke se uče vsak večer, preden gredo spat, iz katekizma poglavje o sv. zakramentih in o krstnih eksorcizmih. Neki večer, ko sem sedela zunaj hiše, sem slišala, kako so otroci v sobi ploskali z rokami, rekoč: ‚Ana, sedaj si ti tudi kristjana, kakor mi!‘ Izprva sem mislila, da se otroci igrajo. Šla sem v hišo in vprašala, kaj je. Sredi sobe so otroci klečali okrog deklice iz rodu Mapuku, poleg nje pa je stal kropilnik. ‚Jaz sem sedaj Ana!‘ je veselo odgovorila Mafurija; tako se je reklo deklici. ‚Ker jaz sem sedaj krščena in brez izvirnega greha.‘ — ‚Otroci, kaj ste napravili!‘ sem prestrašena zaklicala. Povedala sem vso stvar častitemu gospodu misijonarju, ki se je pristrčno smejal temu »dogodku«. Predolgo se je zdelo zamorski deklici, čakati še dve leti na sv. krst. Zato so se otroci skrivoma zbrali, in najstarejša deklica je krstila Ano.

Misijska sestra leči bolnike (Južna Afrika).

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v službeni zadevi. J. I., Ljubljana.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo, da je sin dobil službo. Priporočam ga ji še nadalje za zdravje. I. M., Vič.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost.

A. B., Moste.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji za milost, katero mi je izprosila in prosim objave v »Odmevu«. J. Jančar, G. Radgona.

Priporočala sem se Mariji Tereziji Ledochowski za ljubo zdravje in mi je milost izprosila. Iskreno se ji zahvalim. M. S., Sleme.

V zelo nevarni boleznih sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Javno se ji zahvalim za pomoč. M. R., Lušekavas.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo v neki težki zadevi. F. J., Vrhnika.

Več kot eno leto sem bila brez službe. Z zaupanjem sem se obrnila k Mariji Tereziji Ledochowski, »mamici zamorčkov«. Nepričakovano sem dobila službo, in sicer tam, kjer sem bila poprej že 8 in pol leta. Tudi v raznih drugih zadevah sem se ji priporočala in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvalim. Pavla S., Maribor.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno pomoč in zdravje pri živini. Še se ji priporočam. F. B., Jamnik.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost. N. N., Slivje.

V boleznih sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem zadobil ljubo zdravje. Iskreno se ji zahvalim.

F. Bernik, Kranj.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost pošiljam skromen misijonski dar in prosim objave v vašem listu.

P. M., Razloge.

V nujni zadevi smo se obrnili k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in smo bili uslišani. Prisrčno se ji zahvalimo.

N. N., Domžale.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za uslišane prošnje in prosim objave v »Odmevu«. S. C., Šmarje.

V zahvalo za dobljeno zdravje na priprošnje služabnice božje Marije Terezije in Male Terezike pošiljam znesek za botrinski dar zamorski deklici in prosim, naj bo objavljeno v »Odmevu«.

Nežka R., Maribor.

Sest let sem imela nalezljivo bolezen, ki mi je povzročala hude bolečine. Obrnila sem se zaupno do Marije Terezije Ledochowske, služabnice božje. Bolezen se je zelo zboljšala, zakar se služabnici božji iz srca zahvalim. Se se ji priporočam za popolno ozdravljenje.

K. F., Domžale.

V zahvalo služabnici božji za prejeto milost, pošiljam botrinski dar zamorski deklici, ki naj se krsti na ime »Marija Terezija«.

Marija Š.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost. Po dolgem času mi je čisto neverjetno pomagala. Prosim objave v »Odmevu«.

M. Z., Polzela.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za ozdravljenje, ki se je zgodilo tako rekoč na čudežen način.

Ž. M., Beltinci.

Prosim, sprejmite in uvrstite tudi mojo prisrčno zahvalo v »Odmev«. Velika nevarnost nam je pretila pri živini; vsa potrta sem molila in prosila pomoči, in pomoč ni izostala. Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji in vsem svetnikom za pomoč.

T. K., Studenice pri Poljčanah.

Po priprošnji služabnice božje Marije Terezije Ledochowske sem bil v neki zadevi nenadoma uslišan. Iskreno se ji za to zahvalim in prosim javne objave v »Odmevu«. Priporočam se ji še nadalje za rešitev v dveh zame nad vse važnih zadevah. Če bom uslišan, obljudim misijonski dar.

N. N. iz L., Sav. dol.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za zboljšanje bolne roke in se ji še toplo priporočam.

M. R., Dobrava.

Iskreno in javno se zahvaljujem Mariji Tereziji Ledochowski za dve uslišani prošnji. Še se ji priporočam v hudih stiskah in v boleznih.

I. L., Servola.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za čudežno rešitev žene in matere iz preteče smrtne nevarnosti. Pomoč je res prišla kar nenadoma. Še enkrat se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski tisočero zahvalimo.

C. D., Šmarje.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v raznih zadevah.

N. N. Dobrepolje.

V dveh slučajih zelo težke živinske bolezni sem se zatekel za pomoč k Mariji Tereziji Ledochowski. Obakrat je pomagala s popolnim ozdravljenjem, za kar se služabnici božji javno zahvaljujem.

S. Š., Ručetnavas.

Za prejeto milost se služabnici božji prisrčno zahvalim.

R. G., Ljubljana.

Najprisrčnejšo zahvalo izrekam grofici Ledochowski za pomoč v neki zelo važni zadevi in stiski, ki nam je hudo pretila. Javna zahvala je bila obljubljena. Še nadalje se priporočamo varstvu služabnice božje.

M. B., Župečja vas.

Že dve leti sin ni imel službe. Priporočili smo zadevo služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski, nakar je sin kmalu dobil dobro službo. Iskreno se ji zahvalimo.

I. Č., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za večkratno uslišanje.

F. H., Dobrava.

Hude bolečine sem imel na nogi in mi je poleglo, ko sem se priporočal služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski. Iz sreca se ji zahvalim in prosim javne objave. Janez S.

Pripomba uredništva: V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: Š. K., Trbovlje, za uslišanje v neki zelo zamotani gospodarski zadevi; obljublja misijonski dar, če bo prošnja uslišana. — K. P., Ljubljana, v boleznih. — N. N., Reka, za uslišanje dveh važnih in nujnih zadev. — N. N., Gradišče, za ljubo zdravje, za spreobrnjenje neke osebe, za družinski mir. — O. A., Novo mesto, za ljubo zdravje. — N. N., Prevalje, v dveh težkih zadevah. — Marijina članica za zdravje. — I. I., Kamnik, za blagoslov božji, za dobro službo in ljubo zdravje. — M. J., Stari trg, za dobro službo. — J. T., Rog. Slatina, za zdravje pri živini.

LEPE PODOBE PRESVETEGA SRCA JEZUSOVEGA.

Podoba presv. Srca Jezusovega mora biti v vsaki hiši, v vsakem stanovanju. Če je še nimate, pišite na naš naslov, da vam jo pošljemo. Imamo lepe, nove podobe, kot ste jo videli v zadnjem »Odmevu«. Predstavlja Srce Jezusovo, kako ljubeče razprostira v objem in blagoslov, iz presvetih ran pa lijejo žarki milosti nad vse, ki častijo njegovo božje Srce.

Velikost 25×37 stane s poštnino vred Din 7.—

Velikost 37×50 stane s poštnino vred Din 12.—

Zlasti priporočamo te lepe podobe za posvetitev družin. Kdor naroči 10 ali več podob skupaj, dobi 10% popusta. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

VI IMATE VESELJE — MISIJONI PA PODPORO.

V prid misijonov prodajamo sledeče zavojčke znamk. Vsak zavojček stane 20 Din. In sicer dobite pošiljko na Vaš naslov v priporočenem pismu iz papeževe vatikanske pošte v Rimu.

Imamo te-le zavojčke različnih znamk:

Afrika 25	Francija 50	Poljska 60
Argentina 25	Italija 50	Prekmorske dežele 50
Avstrija 100	Nemčija 50	Švica 25
Ceškoslovaška 50	Ogrska 50	Španska 25

Iz vseh dežela 150 različnih znamk.

Znesek naj se pošlje vnaprej. Naročila sprejema: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov. Predstavniki in lastniki lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Odgovorni urednik: Jože Košiček, Ljubljana.

Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: K. Čuč.

D O S M R T N I N A R O Č N I K I !

Kdor želi postati dosmrten naročnik »Odmeva« ter ostati misijonu zvest do groba, naj plača

ENKRAT ZA VSELEJ DINARJEV 300.—

Kdor zmore, vsakemu toplo priporočamo. Tako ne boste imeli nič več skrbi, kdaj bo treba obnoviti naročnino. Afriški misijonarji pa bodo vse življenje za vas molili.

Vsako leto 500 svetih maš

berejo za vse naročnike »Odmeva« in za vse dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja afriški škofje in misijonarji. Zato vam ni treba nič posebej plačevati, ampak zadostuje, da ste naročnik »Odmeva iz Afrike« ali pa drugače kaj prispevate za uboge afriške misijone.

Dušam, ki ljubijo misijone.

Gospodične z višjo šolsko izobrazbo in učiteljice pa tudi preprosta dekleta, ki imajo redovni poklic in veselje do misijonov, zmorejo biti sprejete v verski zavod notranjih članic Družbe sv. Petra Klaverja kot pomožne misijonarke za Afriko. Priporočamo knjižico »Poklic pomožne misijonarke«. Cena Din 4.50. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ulica 1.

Spomin na umrle.

† Preč. g. Ivan Ile, župnik, Sladka gora. — Preč. g. Josip Dolenc, Ljubljana. — Č. s. Ljudmila, šolska sestra v Mariboru. — M. Raušer, Šmohor. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Zahvale.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinem, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji in služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: M. P., Brdo, za dobljeno zdravje; F. M., Sevnica, za uslišanje v važni zadevi; P. V., Dubrovnik, za uslišanje v neki zadevi; P. M., V., za uslišano prošnjo in se še priporoča; T. K., Gotovlje, za ljubo zdravje; M. R., Mala vas, za uslišanje; Ž. I., Maribor, za uslišanje v težki zadevi; F. L., Vrhnika, za srečen izid šole; M. P., Šoštanj, za več prejetih milosti.

Prošnje.

Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Mali Tereziji, sv. Jožefu, sv. Petru Klaverju, sv. Antonu, sv. Janezu Bosco, služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski: N. N. za milost pravega poklica, za dušno in telesno zdravje in za srečno zadnjo uro; S. F., Veržej, v neki mučni zadevi; M. P., Reka, za dobro službo; N. M. v S., za ljubo zdravje in spreobrnjenje neke družine; N. P. za uslišanje važne prošnje in da bi se izpit posrečil; N. N. za ljubo zdravje; M. Š., Rodšici, za mir v družini; J. R., Zagorje, za ljubo zdravje; M. K., Ljubljana, za stalno službo, zdravje in še v neki drugi važni zadevi.

Popolni odpustek,

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

15. oktobra, praznik sv. Terezije;

28. oktobra, praznik sv. apostolov Simona in Jude.

